

KONGRES, KI JE OBLJUBLJAL NEW DEAL, POLOMIJA

DEMOKRATSKA VEČINA BREZ RAZUMEVANJA ZA SOCIALNE IN GOSPODARSKE PROBLEME

Kapitalistični interesi so zdaj boljše za-
varovani, kakor so bili pod Hoovrom

Predsednik Roosevelt izvablja nase poraze vsled
svoje neodločnosti. — Demokracija pogažena

Še nikdar v zgodovini se ni skim predsednikom Hoovrom in tudi na boljšem, kot pa bi bil, ako bi bil pri zadnjih volitvah izvoljen za predsednika Zed. držav Landon namesto Roosevelt.

Predsednik Roosevelt je v kampanji in pozneje v svojih govorih pouđarjal skoz in skoz potrebo za socialne zakone. Vsi politiki njegove stranke so mu pritrjevali. Vsa Amerika je bila obsežena z napisi, ki so poveličevali "new deal".

Pozabljene obljuhe

Kriza je dala demokratski stranki izborni pojem za obljuhe. Mar niso bili prej v vladu republikanci? Seveda! Mar ni zagazila dežela v gospodarske poleme? Pa še kako! Torej "new deal"? Kdo naj ga da? Naravno, F. D. Roosevelt in njegova demokratska stranka! Ljudstvo je hotelo iz krize na bolje in si je lani že v drugič v tej depresiji izbral demokrate za svoje vodnike.

Lena večina

V kongres je prišla tolikšna večina demokratske stranke, da ce bi njene obljuhe kaj posmenile, bi morali imeti že vso krovstne izboljšave v našem gospodarstvu. A namesto tega se poslanci in senatorji kregajo in pričajo iz tedna v teden, iz meseca v mesec, ne da bi kaj koristnega sklenili. Večina so v teh "špetirjih" prizadeti poslance in senatorji, ki so bili izvoljeni na listi demokratske stranke. Republikancev je premalo, da bi mogli v kongresu kaj štetni, in vrh tega so nekateri zimed njih progresivnih nazorov, pa se stranki "new deal" zelo čudijo, ker je tako do kraja pogazila svoje obljube.

Polzva počasnost

V svojem prvem terminu je bil predsednik Roosevelt zelo agresiven. Rešil je banke za bankirje in korporacije za trutjane. V volilni kampanji pa so mu zatrjevali, da new deal hoče varovati le in edino koristi ljudstva, zato pa bo storil "ekonomskim rojalistom" na prste da kaj! To se ni zgodilo.

Ameriški kapitalizem je pod vlogo demokratske stranke na stroške ljudstva danes na boljšem, kakor pod republikan-

Omejevanje piketiranja

Poslednje tedne je bilo izdanih številno sodnih prepovedi za omejitev, ali pa tudi za popolno zabranitev piketiranja. Ordinance in zakoni, na katerih so sodniki opirajo, so vse skebom in korporacijam v ko-

ri.

Komunistična nevarnost

Demokratični kongresnik J. E. Rankin (Mass.) je nedavno dejal, da bi predsednik Roosevelt streljal, če bi vedel, kako je s svojim delovanjem pospešil "komunistične vplive".

TRAGEDIJA KITAJSKE

Ogromna Kitajska je spet žrtev agresivnega imperializma. Japonska si jo podjarmila kos za kosom. Vselej, kadar se je Kitajska postavila v brah proti tujim izkorisčevalcem, so nastopile proti nji vse velesile, vključivši Zed. države, ker so hotele ohraniti svojim trgovskim interesom v to prostrano deželo vrata odprta. Na gornji sliki je pročelje ameriškega poslanstva v Peipingu, in nekaj ameriških vojakov, ki zapirajo velika zelenza vrata v dvorišču. Ameriška vlada ima v Peipingu kakih 500 vojakov in par tisoč v dvema drugima kitajskima mestoma. Poleg njih se v kitajskih vodah vedno nahaja precej ameriških vojnih ladij. Sedanj invazijo na kitajsko ozemlje je podvzela Japonska sama, ker hoče tudi ves plen sama, evropskih držav in Amerike pa so v Tokiu več ne boje.

ZVEZNA VLADA GRAJA SEBIČNE ILLINOISKE "POLITIŠNE"

Izrabljanje penzijskega sklada. — Vlada usta-
vila podporo, dokler se v Springfieldu
ne "poboljšajo"

Ko je kongres sprejel postavo za zavarovanje starih ljudi, je napravil velik korak v socialno zakonodajo in ob enem daljšem goračarjem priliko za nadaljnje dohodke. Tem "krukom" je čisto vseeno, kako kdoli živi, dokler si morejo oni polniti svoje rilce v koritu.

To je moral nedavno javno priznati tudi zvezni Social Security Board, ko je oznanil, da država Illinois ne bo več dobila penzijske podpore za svoje stare ljudi iz zvezne blagajne, dokler si ne bo svoj penzionski urad temeljito izboljšala.

Federalni zakon za penzijo starim ljudem določa, da zvezna vlada prispeva vsaki državi v ta namen polovico penzijske vseote, pod pogojem, da je sklad pravilno upravljan, da je knjigovodstvo pošteno in da so penzije pravilno deljene.

V Illinoisu so bile kršene vse te določbe, kot poroča federalni Social Security Board, zato je ukiniti zvezno podporo. Dooley je zvezna vlada prispevala državi Illinois za pokojnine starim, potrebnim ljudem devet in pol milijona dolarjev.

"Nam je žal", pravi vladno poročilo, "ker morajo trpeti bedni ljudje, a po zakonu ne smemo prispevati v tozadovni sklad drugace, kot da se ga upravlja pošteno in pravilno in

da so knjige v redu. Država Illinois se ne rayna po teh dolobah."

Isto poročilo iz Washingtona se opravičuje tistim v Illinoisu, ki so upravičeni do stastne pokojnine, češ, vi niste krviti tega, ampak ne moremo pomagati, dokler ne zavladava v Springfieldu v oddelku za penzije red in poštenje.

Izjava zveznega biroja v Illinoisi zadevi obseg več tipkih strani in je bila poslana vsem časopisom. V nji so proti merodajnim uradnikom v Springfieldu toljki obdolžitve, da bi bili v Rusiji, kadar bi takе nepravilnosti prisile na dan, nemudoma ustreljeni. Tu se jim seveda ne bo ničesar zgodilo, le bedni ljudje so na skodi, in pa davkopalčevalci.

Mir zmerom v nevarnosti

Italija je izvršila uspešno osvojivo vojno v Etiopiji in se je proglašila za "cesarstvo".

Ameriška vlada zahteva za tekstilne delavce na jugu \$13 tedenske plače

Walsh-Healeyev zakon za reguliranje mezd delavcev, ki so vposleni pri vladnih naročilih, je bil že večkrat uveljavljen.

Tako je nedavno zahtevala delavska tajnica Frances Perkins, da se mora plačati delavcem in delavkam, ki so upo- sljeni pri vladnih naročilih za izdelovanje spodnjih oblik v tovarnah južnih držav po 32.5c na uro ali \$13 dolarjev na teden za 40 ur del. Morda bo ta "novica" zanimal posebno tiste, ki se bahajo, da jim je "new deal" zvišal plače.

Zvišali smo jim jih mi... zavedni delavci, kar pa nazadnjaško

orientirani ljudje seveda ne bi

hoteli priznati.

Razredna družba

Policej in deputiji nikoli ne obmetavajo s piškimi bombami gospodarje industrije, ampak samo sužnje, ki delajo v njej.

Sami si morajo pritisniti žig na čelo

Pod pritiskom oblasti so moralni Nemčiji vsi Nemci, ki niso čiste arijske krvi, pristopiti k novoustanovljeni "Zvezzi začasnih nemških državljanov v nečisto krvjo".

Policej in deputiji nikoli ne obmetavajo s piškimi bombami gospodarje industrije, ampak samo sužnje, ki delajo v njej.

Nauki, ki jih ameriško delavstvo drago plačuje

V južnih državah, posebno v Georgiji, se pojavljajo čedalje pogostejše parade Ku klukov klanovcev. V Floridi so s svojimi zakrivali in gorečimi križi nedavno strašili črnce, da naj se nikar ne poslužijo zbrane, "prevratniških" aktivnosti in "nezaželenih tujcev".

Stvar je resnejša, kakor izgleda, ker se drhalski, linfarski instinkti v ameriški masi bolj in bolj podzidajo.

Mnogi liberalci so mnenja, da so temu drhalskemu razpoloženju veliko krivi novopečenih stavkovnih bojih sedemnajst ljudi ubitih — in med njimi ni

svojega nerazsodnostjo in nerazumevanjem unijske taktike so dali kompanijam priliko, da so nahujskale proti delavcem takozvane srednje sloje, kateri dominirajo v skoro vseh ameriških občinah in v kon-

gresu.

Ker je ameriško delavstvo sicer stara, a silno draga šola. Če se je voditelji unij zavedajo, bodo morali spoznati, da unije same na sebi v boju proti izkorisčevalcem niso dovolj močno oružje, zato je nujno potrebno da si delavstvo začne resno svajati tudi politično silo.

Japonska, Nemčija in Italija so trajna pretnja svetovnemu miru

Zmagovanje fašistov v Španiji vsled vnanje intervencije. — Kitajska spet plen japonskega imperializma. — Anglija konsolidira kapitalizem

Japonska invazija za nadaljnja osvajanja kitajskega ozemlja je nov dokaz, da je vojne nemogoče preprečiti, dokler se ne odpravi sistema, ki jih povzroča. Liga narodov, ki je v mirovnem oziru toliko obeta, je ne le diskreditirana, ampak ponizana do skrajnosti. Na svetu prevladuje kapitalizem in pod kapitalizmom je vzajemnost nemogoče, zato se dežela oborožuje proti deželi do takih skrajnosti, da pod bremem militarizma vse krvave.

Zadovoljni in nezadovoljni

Na svetu so zadovoljni in nezadovoljni. To pravilo velja tudi za države. Izmed imperialističnih velesil so "zadovoljne" Velika Britanija, Francija in Zed. države. Te tri sile ne rabijo nikakih novih dežel, ker imajo v svojih mejah in v svojih kolonijah vsega v izobilju. A vselej temu so vse v občutni gospodarski krizi in več ali manj bankrotirane, kar je posledica sistema, v kakršnem poslujejo. Tudi sovjetski Unijo pristevajo med "zadovoljne velesile", čeprav je Rusija v svetovni vojni izgubila veliko dežel in nadlival na severno Kitajsko. Stalinov režim smatra, da imperializem za Rusijo zdaj nima smisla, prvič ker je tak dovolj prostранa in imata na svojem sedanjem ozemlju vsega le zadosti, ampak preveč, le produkcijo in obdelovanje zemlje je treba pravilno organizirati.

"Nezadovoljne" velesile so Nemčija, Italija in Japonska.

Mir, ki ne more biti mir

Nemčija, Italija in Japonska grade svoj militarizem ne za obrambo svojih mej, ampak za vpade in osvajanja. Hitler in Mussolini sta vtaknila svoje nosove v špansko civilno vojno, ne vsled ljubezni do fašistov v Španiji, ampak vsled svojih imperialističnih namenov. Najnovije zmage španskih fašistov so v resnici zmage Hitlerjeve in Mussolinijeve armade. General Franco bi bil brez nujne pomoči že davno poražen.

V tej imperialistični igri predvaja Anglija najtragičnejšo vlogo — tragično radi tega, ker trdi, da deluje za mir, a v resnici pomaga Mussoliniju in Hitlerju, in zdaj tudi Japonski, ki so miru smrtni sovražniki.

Anglija meni, da se jih s paci-

ampak apetit po osvajanjih je fisično takto lahko tolaži ni še minil, pač pa se ji je po- večal. Anglija se temu čudi, ker je pozabilna, da je bila tudi ona nekoč tako požrešna, da je grabila po tujih deželah v vseh kontinentih. Nemčija je uspešno potepatala versaillesko pogodbo in še mnoga drugih, vsaj toliko, da si vzamejo v svojih vpadih griljaj, namesto cel hlebec. Kar mogočna Anglija v svoji politiki resno hoče, je poraz delavskim silam. Tega dejstva se delavstvo v Angliji premalo zave- da, čeprav ga v parlamentu tu in tam naglaša. Samo delavstvo lahko spremeni svet v kooperativno družbo. Fašizem tebe ne bo storil, niti ne "dobrahotna" angleška torijska vlada s svojimi prizadevanji za "neumešavanje". Edino socializem je izhod v resnično civilizacijo.

Kakšno mnenje imajo nacija o Slovenih

Za šole v Nemčiji je izšla nova učna knjiga zgodovine "Nemška zgodovina". Na 76. strani te knjige čitamo: "Staro Slovani so sicer tudi pripadali nordijski rasi, toda Nemci so jih vedno smatrali za tujo raso, ker so že v davnih časih toliko pomešali z mongolskimi nomadi, da ob njihove nordijske krvi ni ostalo niti kapljice več. Posledica tega in poznejših raznih mešanj je ta, da Slovani do danes niso dali človeštva nobene pomembnejše kulturne ustvaritve, a njihova nesnažnost, njihovo hlapčevstvo, pomanjkanje čuta za zvestobo in njihovo divjaško barbarstvo pričajo o njihovih monogskih prednikih."

Neuk delavec spozna, da je kapitalističen list kapitalističen, kadar ga napada v stavki.

Kampanja za Proletarca

Direktorij Jugoslovanske tiskovne družbe, ki izdaja Proletarca, je na zadnji seji vzel v pretres gospodarsko stanje lista. Prišel je do zaključka, da je potrebnava izredna akcija za izboljšanje finančnega stanja lista s posebno kampanjo za prostovoljne prispevke v tiskovni sklad, kakor tudi z večjo kampanjo za nove naročnike.

Stanje lista sicer ni alarmirano, toda radi naraščanja dolga v tiskarni lahko postane zelo kritično. Proletarci je podvržen istim "zakonom" kakor vsi delavski listi, ki v dobrem in slabem vremenu propagirajo boljšo človeško družbo: socializem, ki naj odpravi profitni sistem z vsemi njegovimi razrednimi krivicami. In kot pri enakih listih, se tudi stroški pri Proletarcu niso nikdar krili z naročino. Odvisen je od posebnih prispevkov v tiskovni sklad in od preostanka Majskega Glasa Ameriškega družinskega koledarja.

Direktorij je zaključil sledenje:

- Pričeti s posebno kampanjo za zbiranje prostovoljnih prispevkov v tiskovni sklad. V ta namen se bo uprava lista po dolgih letih obrnila na napredna društva, klube JSZ in posameznike, da finančno pomagajo Proletarcu po svoji moči in nagibu. Je pač tako, da so delavska gibanja kot je socialistično prav tako odvisna od prostovoljnih prispevkov za vzdrževanje svojih institucij, kakor so na primer cerkev. Razlika je v tem, da v zadnje se steka bogastvo tudi iz delavskih vrst, prav tako pa so navadno vedno v stiskih in krizah, čeprav se bore za interese tlačenih in izkorisčenih.
- Direktorij apelira na krajne zastopnike Proletarca na klube JSZ, naj postanejo bolj aktivni pri širjenju lista, tako v agitaciji za nove naročnike, kakor pri izterjevanju poklicnih naročnin. Pravijo, da je v deželi "prosperiteta". Klub je vedno veliki brezposelnosti, se v deželi res bolje dela in majno delavci več denarja kakor so ga imeli zadnja leta, kar oljašči agitacijo za delavsko časopisje. Na zastopnike lista direktorij apelira, naj kolikor mogoče izrabijo sedanje prilike. S skupnimi močmi lahko razsirimo Proletarca.

VALERIJAN PIDMOGILNYJ:

“MESTO”

ROMAN

Poslovenil za “Proletarca” TONE SELISKAR

(Nadaljevanje.)

Drugi dan ob pol štirih je že moral biti v zadrugi. Do enajstih je pregledoval prirovnike ter sestavljal osnutek za svoje nastopno predavanje, ki ga je premišljeno naštudiral, dobro zavedajoč se, koliko uspeha zavisi od prvega vtiča. V tej obleki ne bo mogel nastopiti. To bi bilo prav tako, kakor če bi neko igral na razglasen klavir lepo simfonijo. In tako je bil primoran za proevit ukrajinizacije spremembo svojo zunanost — vjel je torek dovolj tehten vzrok! Privilek je na dan svoje prihranke, stopil je prav v ono trgovino, ki ga je s svojimi izložbami pred pol leta odarila in mu navdahnula toliko ljubosumnih misli. Kar poletel je skozi vrata na kriilih karbonev, svigal po njih kakor lastavica in je zapustil čez dobre pol ure z velikim zavojem pod rokami. Le v njem pa je bil siv sezonski plasč, prav takšna obleka, dve srajci s primernimi ovratniki, samozaveznicu iz kavkaške svile, zaponko z zelenim emajlom tri barvani robi. Omisili si je tudi sive gamašte, modne čevlje ter galoše, za poslednji drobir si je kupil cigaret, sedel je v avtobus in se takoj pripeljal na Podol. Tako se je privikrat v živiljenju peljal v avtobusu in ta se mu je zelo ugajala.

Musinjka, ki je pravkar kuhal obred za tri osebe, pripravljajoč ta žalostni menage a trois, se je silno začudila, ko ga je zagledala s tolkimi zaviti in nekako vsega veselo pomlajenega. Stepan pa jo je skrivenostno zaprosil za vstop v njeno sobo, kjer je bilo ogledalo. Tam je dovršil svojo preobrazbo. Kaj hitre se je prelevil v novo obleko, le samozaveznicu mu je nagašala. Toda konečno se mu je tudi to posrečilo. Ko se je tako ves ogledal v ogledalu, je kar mrl od zadovoljstva prav tako kakor da bi se prvkrat videl in šele sedaj spoznal. Oslabljen od skrivnostnih pomladanskih skrbiv in slutenj, je zdajci ves nanovo zaživel, ko je zagledal svoje zaregle obliče nad belim ovratnikom, svoja močna prsa, ki so se lepo bočila v novem sukiju. Ljubkovška je svoje visoko in smelo čelo in nazdravljal s smehom in njem skriti razum. Počasi je dvignil roko, si poravnal lase in objel bi samega sebe, tako se je ljubil ta hip.

Smelje stopil pred musinjko. Ni se mogla uždržati veselega vskrika, ko ga je zagledala tako vsega nališpanega. Objemala ga je in poljubovala in pozabila je v svojem srčem veselju, da ima zdaj manj pravice do vsega tega ko kdaj poprej. Stopila je nato korak nazaj in ga opazovala: Da, fant je bil ob vrata lep, stasit in zapeljiv.

— Oči se ti smejojo! je vzkliknila.

Smejala pa so se mu tudi zaradi nje. Tudi on je ogledoval z vrha svojega evropskega kraja in opazil je na nji prav toliko nedostatkov kakor ona cvetja na njem. Nikdar pojedil ga takoj pikro ni zadela upadlost njenih lic z nitkami drobnih gubic nakaženih, nikoli poprej ni videl malokrvnosti njenih ustnic, zdaj pa je celo stutil grudi, ki so se tako žalostno povesle. Njen deklinski radosni namesti se mu je zdel spačen in nikakor ni mogel prepoditi ohole misli: študenta si bila vredna, zdaj pa sem lektor prvega reda...

Ob določeni uri je naletel v zadrugi na svojega prednika. Ko ga je pobliže pogledal, se je začudil in vprašal:

— Mar niste vi poet Vygorškyj —?

— Seveda sem, je nekako nezadovoljno zagodrnjal. Kljub temu pa sem vseeno Lanski po dedu in pradelu!

Pogovorila sta se o delu. Izkazalo se je, da ostavlja poet Vygorškyj svojo skupino v precej zanemarjenem stanju. Niti tega mu ni znalo točno navesti, kje je ostal s snovjo.

— Koncem konca niti ne verujem, da je ta pouk koristen, je končal. Moja predavačna vsekarka ne!

— No, bomo pa ponavljali, je dejal Stepan. Toda, povejte mi vendor, čemu se podpisujete s psevdonomom? Vaše ime je vendor prekrasno!

— To ni nikaka tajna, je odgovoril poet. V početku sem podpisoval svoje pesmi z lastnim imenom pa jih nihče ni hotel založiti. Ko pa sem jih predložil s psevdonomom, so jih takoj sprejeli!

— Mar je to mogoče?

(Dalje prihodnjic.)

Ali je vaše društvo že v Prosvetni matici?

Prosvetna matica je edina slovenska kulturna centrala v Zedinjenih državah. Storila je na prosvetnem polju brez vsakega vika in krika več kot katerakoli druga skupina.

OGLAŠAJTE

V

PROLETARCU

Tudi angleški kralj predmet atentatorjev

Novi angleški kralj George VI. je nedavno obiskal mesto Belfast v Severni Irski, ki je zvezna Veliki Britanija. Ampak ni imel opravka samo z lojalisti, kajti nasprotniki so vprizorili demonstracijo in vrheta je nekdo položil močno bombu na železniški most. Gornja slika je z ulice v Belfastu po izgredih. Angleško časopisje pravi, da so vse napade iniciativi in izvrači irski nacionalisti, ki zahtevajo, da se vsa Irska loči od Anglike.

VLOGE ŽENE V ŠPANSKI DRŽAVLJANSKI VOJNI

Najbržje je ni na svetu zemlje, ki bi prelila toliko krv in katera bi doživila toliko revolucion, meščanskih vojn, državnih udarov, krvoprelij in attentatov kot Španija. Če vzamemo za primer samo 19. stoletje, vidimo, da ni bilo niti enega decenija, ki bi ne bil priča vsaj enega pokolja. Med 1808. in 1814. letom je edino Španija vztrajno kljubovala Napoleonu. Gverlske vojne so bile zelo krvave in krčevite, ves narod se je zdržal, da se upre tiranu, da ohrani svojo svobodo. Prizori, ki so se odigravali, so bili tako grozni, da je samo potom njih mogel nastati grozen ciklus slik Francesca Goye "Los desastres de la guerra". Od 1833. do 1839. leta je besnega prva karlistična vojna. Nizu lokalnih uporov je sledila 1870. leta strašna meščanska vojna, ki je končala z uporom proti kraljici Izabeli, ki je moral zapustiti deželo. Nekaj let zatem je bil izgnan iz države tudi kralj Amadej in Španija je postala republika. Četudi se je leto dni zatem vrnil kralj Alfons XII., je bila njegova vladna polna krvoprelij in upor. Vojakom, ki so bili vsakdanja pojava, a leta 1896. je izbruhnila še vojna v Ameriki. Večkrat so se ponavljali atentati na mladoletnega kralja. V začetku 20. stoletja se javljajo prvi delavski nemiri in pokreti, ki so bili udušeni z vojaško silo. Velika svetovna vojna je šla mimo Španijo, toda že 1920. leta se je uprl Maroko. Upor, ki je takrat izbruhnil, je trajal par let. Nato je general Primo de Rivera proglašil leta 1925. diktaturo. Pol desetletja za tem je bila zaveza kraljevina v zopet pol decenija nato, ko je bila nesrečna zemlja na poti gospodarske in socialne konsolidacije, je začela krvava meščanska vojna, za katero ne vemo kako in kedaj bo končala.

Temperamentna španska žena v teh krvavih dogodkih ni nikdar stala ob strani. S tako gorečnostjo se je udegljila guerilskih protinapoletanskih vojn, da se je Francesco Goya zgrozil nad tako ženo. V poslednjem ciklusu v "Los desastres de la guerra" je prikazal groznegora borcev-ženo. Z enako okrutnostjo in odločnostjo, s katero so znale zapovedovati in vladati španske kraljice, so se upirale španske žene in materje: bile so atentatorice, voditeljice ustašev in vojakov. V času, ko je španski vitezovevdelizem dosegel skrajne meje in se delavski in kmetski pokreti zahtevali pravico razdelitev zemlje, so možje našli krepko oporo v svojih ženah. Španka Kent je obenem tudi odlična

govornica, nastopa pa večino-jo tej našemljeni procesiji. Celo marsikateri delavski list je pozabil na svoje prave smernice (ne Proletarci) in pelhalo in čast demokratskemu odrešeniku.

Zdaj pa cujejo in strmiti: Ko je delavstvo zastavalo pri Republic Steel Co. in drugih "nevodivnih" jeklarskih korporacijah, je bilo v stavki 17 delavcev ubitih, ali pa so pozneje podlegli ranam. Veliki demokratični odrešenik je vedel, kaj se godi z delavci na industrialnih bojiščih, a namesto, da se bi zanje zavzel, je citiral proti njim slednje značilne besede: "Naj kuga opazi obe hiši!"

S tem je bila zadeva zaanj rešena, burbonske družbe pa obratujejo tovarne na podlagi svojega načela "odprte delavnice" in kršijo zakone ter človeške pravice kjer in kolikor morejo. Tisoč delavcev v stavkovnih vrstah so že pretepli, jih še preteplajo in jih bodo, dokler bodo delavci toliko nespametni, da bodo poverjali oblast sovražnikom svojih interesov.

To je slika stavkarjev. Ampak na drugi strani vidimo popoloma drugačno sliko. Ko je ameriška letalka Amelia Earhart, kateri so celo nekateri konservativni kongresnički očitali notoričnost za pustolovščino in iskanje publicete, podvzela s svojim pilotom zadnji polet in se izgubila nekje v Pacifičnem oceanu, je predsednik Roosevelt poslal nji v pomoč, oziroma na iskanje letalko vojnega ladje, med njimi eno, ki je bila polna aeroplana, da so darsli z nje, se spuščali v zrak in krožili nad morjem, da uzrokujejo letalo in letalko, ki je podvzemala letalske "stunte", kot so ji očitali. V kongresu so poslanci izjavljali, da je stal to iskanje ameriške davkopalcevcev četr milijona dolarjev dnevno. Predsednik Roosevelt je končno to zanimal, rekoč, da morajo vojne ladje biti določen čas na morju vseeno, pa se jim čas, ki so ga porabile pri iskanju, lahko odsteje. Ampak tudi če bi bilo to res, nastane drugo vprašanje, ki ga je "Proletarci" v eni prejšnjih številk po pravici navdel: Ali bi zvezna vlada poslala svojo mornarico iskatki tudi kakega "navadnega" delavca, na primer ribiča, ki se bi izgubil na morju? Ne bi, kajti razredne razlike odločajo. Amelia je iz višjih krogov in njen mož je vpliven izdajatelj časopisov. Delavcev je v sedanji družbi samo delavec. Ali bo delavstvo ostalo vzlic tem jasnim dokazom preziranja še zmerom slepo? Kdove!

Joe Vidmar.

Izlet soc. "Zarje"

Klubov piknik in drugo

Cleveland, O. — Kot je bilo že poročano, priredi klub pevski zbor Zarja v nedeljo 8. avgusta izlet v Mentor, O., na Tanckovo farmo. Truk odpelje izpred Slov. nar. doma že ob 9. uri dop. Vsi, ki nimajo svojih avtomov in se ne bodo peljali z drugimi, so vabljeni, da pridejo ob pravem času in se plesajo s trukom. Vabljeni so članini soc. kluba in vsi drugi prijatelji soc. "Zarje", da gredo z namimi, ako nimajo avtom. Kateri pa jih imajo, nam bodo prav tako dobro došli, kadar že pridejo na piknik. Navodilo tistim, ki ne vedo za pot: Pelpite se skozi Willpugby in preko železnic, nato zavite čez mali mostiček, potem pa vezite na levo ob reki po takozvanem Los National Rd. do pristana za zrakoplove. Tu obrnite na desno in se peljite do napisala Salvation Army. Tu pojrite notri, pa ste na mestu.

Odbor bo skrbel, da boste vsi zadovoljivo postreženi. Imeli bomo okusen luné in tudi za suha grla se bo dobilo. prostor je za zlete, kako prikupen. Imeli bomo razne igre in tudi balince bomo vzel s seboj. Ves prebiteit tegu zleta je namejen "Proletarcu".

Ce se spominjam slavoslov "New Deal", in kako so delavci trumoma zavrgli svoja načela in se pridružili v volilnih bojih demokratiskih strank, dasi ni imela za ljudstvo nikake druge privlačnosti, kakor imen "Roosevelt". Mnogo sicer dobrih socialistov je preziralo svoje kandidate in se pridruži-

Torej pridite v obilnem številu, da se bomo skupno zabavili. — J. Krebel.

Delavci in stavkarji

Agencija A. P. je poročala iz Cleveland, da so delavci pretepli stavkarje. Izgleda, da je tudi v Clevelandu marsikaj mogoce.

IVAN VUK:

KRALJIČINA ČEBELICA IN VILA KRESNICA

Legenda

V enem izmed stotih pa-njev čebeljnaka, ki stoji na solškem vrtu, se je nedavno rodiла kraljičina-čebelica.

Čebelice-vzgojiteljice so jo obkrožile, jo pitale, jo negovalle in skrbno pazile, da v prvi mladostni dobi ne zaide in se ji kaj ne pripeti.

Kraljičina-čebelica se je oglejava, poskušala s krili, kako ji pristojajo in hotela pogledati v vsak kot. In tudi ven iz panja jo je mikalo. Zakaj mladost je že tak reč, da hoče videti vse in vedeti vse.

"Ne smeš še", so ji govorile vzgojiteljice-čebelice. "Premlada si se in mladost je norost. Lahko te zapelje. Izkušnje se pridobivajo po lagom in anglici ni nikoli nič prida."

Vendar nekega dne so ji dovolj.

Stopila je iz panja in se ustavila na mostičku. Sonček je sijal tako svetlo in toplo, da jo je kar prevzelo. Okrog in o krog je vponjal po cvetju in tam na vrtu je bilo vse polno cvečje. Čebele pa so neprestano izletavale in vletavale, obložene z medom in dnečnim cvetnim prahom.

"Tam mora biti lepo", je posmislila kraljičina-čebelica. "Tudi jaz hočem videti to in poskušati nabirati iz evtnih čaš sladko ambrozijo."

Ali vzgojiteljice so opazile njen hrepenevanje.

"Ne smeš", so govorile. "Ni si še črsta dovolj. Počakaj, da te osveži zrak in te sonece utri."

Ali kraljični-čebelici se ni hotelo čakati.

"Dovoli sem utrjena", je posmislila. "Zivljenja hočem, zato sem mlada. Pozneje me ne bo tako zanimalo."

Sprehajala se je na mostičku pred vhodom v panj in skrivaj oprezovala, kako bi se izmuznila vzgojiteljicam.

Vzgojiteljice, katere je topl sonec tudi prijetno božalo, so postajale bolj nežne, niso tako strogo gledale na kraljičino kakor je bilo predpisano in pustile, da je prihajala bližje robu mostička.

"Pazi, kraljičina, ne hodi preveč na rob. Spodrsne se lahko in padaš."

Kraljičina-čebelica pa si je mislila in tiko prepevala:

"Zuma, zuma, zum, zum, zum, le pogum, le pogum, bon vas preslepla se vam spremno skrila, zuma, zuma, zum, zum, zum, Ko je videla, da vzgojiteljice dremajo, je zapela in zletela,

zuma, zuma, zum, zum, zum, prej ograje poletela, tja v daljnico, širni svet, k ektank tja po sledi med, zuma, zuma, zum, zum, zum,

je pogum, le pogum."

"Oh, kako lepo je vseeno-krog", je govorila, letec po travniku.

Veliki travnik je ležal pred njo, ves in cvetju. Pomudila se je pri najlepšem cvetu, posedela na veliki beli marjetici, in letela k ramenemu mleču. Med iz evtnih čaš je bil sladek in vse je bilo tako čarobno.

In dobro se ji je zdele, da je uknila vzgojiteljice.

Ko je videla metuljčke, kako so letali z lepimi peruti sem in tja, ter poljubljali cvetice, je sama letela okrog cvetje in sedala na nje in pela:

"Zuma, zuma, zum, zum, zum, vi metuljčki pestrokrilci tak sto zali, tak ste mili, zuma, zuma, zum, zum, zum... Naj se z vami vred igrati, — po cvetincem sem in tam bomo se lovili,

rajal in se podli, s čak cvečnih bomo pili sladkega medu ves dan, zuma, zuma, zum, zum, zum..."

Tam poleg gozda je žuborel potoček, kakor bi jo vabil, naj pogleda tudi k njemu.

Žejna se je ustavila pri njem in gledala brzečo vodo, ki je žuborela:

"Čebelica-kraljičina pomoci rilček va-me, in zojo to nadležno moj hlad ti brž odvzame."

more sploh spati brez postopej?"

To je bila prva skrb. Ali bila je trmoglavata in se nj udala kar tako.

Zletela je v travo.

Pa tanka trava ji je mogla dati dovolj zaščite pred hladno nočno sapico, ki se je jela oglašati. Postajati je začelo tudi nekam vlažno. Iskala in tipala je dalje v temi. Zadelo je na oster trn in se ranila. Nasledje je bila od sreče, da lahko vse tako brezkrbno uživa in leta po mili volji, vsa svobodna kamorkoli. Ni utegnila pomisliti na dom in da se je blizal večer.

Tam v uljnaku, ko je sonec zašlo za deblo drevesa, so se ustrelile čebelice-vzgojiteljice.

Straža pred panjem je javila: "Čebelice-kraljičine ni. Odletela je."

In čebelice, ki so baš priseli domov, so zletele, da jo poisčejo. Letale so okrog in klicale:

"Kraljičina naša mala, kje si zaostala, zuma, zuma, zum, zum, zum, Kam si poletela, ana, prevez smela, zuma, zuma, zum, zum, zum, vni se, oj vrni se, noč ni dober kam, zuma, zuma, zum, zum, zum."

Kraljičina-čebelica pa je prav takrat sedela na lipovem etetu in prihajajoči večer se je zdrel nad vse lep. Zlatoredče sonec je zahajalo nekje tamdaleč za tisto temnomodro gorinje, ki je zašlo, so tam zgoraj na nebuh začele mežikati svete lučke.

Gledala jih je in tiko pela:

"Lepo je kak v raju, zuma, zuma, zum, zum, zum, lepše kakor v panju, zuma, zuma, zum, zum, zum."

Tedaj, ko je tako pela, je kaj prijetelj nekakšen lep majhen keberček, ki je nosil svečniko s seboj.

"Kaj po Še ti tukaj delas", je vprašal.

"Svobodo uživam", je odgovorila kraljičina-čebelica. "Vež zbežala sem danes mojim vzgojiteljicam. Nikamor me niso pustile in vedno so pazile na me. Pa sem zbežala."

"In se ne bojiš? Tako sama, zdaj, po noči, ko bo vse temno?"

"Kdo si, svetla lučka?" je vprašala kraljičina-čebelica, "da te skribi, kaj bo z menoj? Ali si mar tudi nebeska zvezdica?"

"Ne", je odgovoril svetel keberček. "Viha kresnica sem."

"Komu pa svetis? Morda sebi v zabavo?"

"Kdor dela samo sebi v zavhao, čuvaj se ga... Moja luč v meni je meni in mnogim kažpot. Razstavljam pot po katerem letim in svetim tudi drugim, ki so potrebeni moje luči. Ali pojdi, poleti domov, pozno je že. Posvetim ti."

"... Za nadškofom Jegličem joka po pravici cela Slovenija in z njo cela država Jugoslavija. Dr. Jeglič je bil tisti, ki je stvaril Jugoslavijo. Ko bi se on ne bil v odločilnem trenutku odločil za njo, ko bi on ne bil podpisal majske deklaracije in tako pridobil cel slovenski narod za novo državo Jugoslavijo, smočno trdim, da je ne bi bilo. Ko bi on ne bil pred štiridesetimi leti kot oče slovenskega naroda s toliko odločnostjo nastopil v boju proti nesrečnemu nekrščanskemu liberalizmu, bi bila taka okužila ves slovenski narod in mu vzela tisto mogočno in krepko voljo, ki ga je usposoblila, da se je narodno zavedel in postavil v bran za svoje pravice in svoj obstoj. Pa tudi Slovenija na tujem, naše slovensko izseljenstvo, ima dovolj vzrokov, da zaplaka ob njegovem svečem grobu."

"Nepremišljena si, kraljičina-čebelica. Slabo so te vzgojivali, če so ti zakrivali nevarnosti življenga v svobodi. Poskosa se, svarim te. Pojd, posvetim ti domov."

"Nečem", je odgovorila kraljičina-čebelica odločno.

"Če je takšna tvoja volja, ne silim. Vsak sam si kuje srečo. Vsak sam na sebi dela šolo modrosti. Vsak se na sebi samem nauči, da samo v besedi in zvoku ni temelja, na katerem bi lahko brezkrbno zidal svojo zamisel. Spoznala boš da miščem v delovnemu bitiju nič pretesnega in nič omejenega. Lahko noč."

Vila kresnica je odletela. Njena luč je svetila še dolgo.

Kraljičina-čebelica je pomisnila:

"Kaj je hotela povedati s svojimi besedami. Nič nisem razumela."

Ko je nastala tema, je pomisnila:

"Spati bo treba."

In nehotje jo je nekaj vprašalo:

"Kje bom prenočila?"

Ker ni nje več mogla razločiti v mraku noči, je rekla resignirano:

"Tu, na tem cvetu lipovem, kjer sedim, ni postelje. Ali se

gojitevje? In koliko sestric je tam, tu pa sem tako zapuščena."

Strašno težko ji je bilo in hudo žal ji je postal.

"Kako lahkomislena sem bila. Nesrečna sem."

Zopet je zagledala tam neke lesketati lučke.

"Vila kresnica", je zaklica kraljičina-čebelica z obupnim glasom.

Vila kresnica je slišala. Priletela je k nji:

"Klicala si me?"

"Pomagaj mi!", je zaprosila kraljičina-čebelica.

"Uboga čebelica", je rekla vila kresnica. "Vedela sem, da ti bo hudo. Zato sem letala tu blizu, da me vidiš, če me bo potrebovala. Pojd, posvetim ti domov."

P. Kazimir Zakrajsek OFM.

Te vrste propaganda — se morda marsikom izmed naših čitateljev ne zdi važna. Ampak to mnenje ne spremeni dejstva, da doseže klerikalni

ona izgubila svojega dobrega očeta. Zato pa, kakor Slovenija tu doma, tako tudi Slovenija na tujem, ob njegovem grobu moli zači in se mu zahvaljuje za vse, kar je za nje dobrega storil, moli k Bogu, naj podari slovenskemu narodu, se veliko takih velikih mož, kar je bil nadškof Jeglič, ki naj pred vsem prosi pri Bogu, da bo tudi naša Slovenija na tujem, naše slovensko izseljenstvo ostalo vedno zvesto njegovi veliki dedčini, ki nam jo zapušča, katolički veri, slovenskemu narodu, Jugoslaviji.

Veliki nadškof dr. Jeglič pa naj počiva v miru pri Bogu! P. Kazimir Zakrajsek OFM.

Mednarodno tekmovanje v oboroževanju je dobilo novega razmaha letos spomladi, z objavo oboroževalnega programa Anglije, sklepni fašističnega sveta Italije in razpisom vojnega posoja v Franciji. Po sledice oboroževanja, ki je po zaslugu fašističnih dežel objelovo ves svet, se kažejo predvsem na mednarodnih tržiščih za surovine. Do početka l. 1936. so cene surovin bile v stalnem opadanju, potem pa so začele rasti in so letos spomladi dosegle rekordno višino. Ako vzamemo 1. januar 1936 za podlagu računu, so porasle cene:

"Kje si bila, kje hodila kam se bila izgubila rasposajena ti naša, zuma, zuma, zum, zuh, zum, vse povsod smo te iskale, ta kskrbele, tak se bale, — najti ni že bilo moč, zuma, zuma, zum, zum, zum, vidis zdaj, ti nevzbogljiva: noč ni dober kam, zuma, zuma, zum, zum, zum."

Ko se v vsej Sloveniji nihče ni zmenil za slovenskega izseljenca na tujem, ko nikomur niti na misel ni prišlo, da je domovina dolžna skrbeti tudi za svojce na tujem, je škof Jeglič edini mislil na nje, skrbel za nje. Izdal je več pastirskev listov, v katerih je dokazoval narodu vso bedo in stisko slovenskega človeka na tujem, ko je opozarjal na velike nevarnosti za vero in narodnost, katerim je izpostavljen sred medrzel in grde tujine, in klical k delu in skribi za nje. Sam je dvakrat pohitel med nje v Nemčijo in obiskal vse slovenske naselbine, bodril izseljence k zvestobi do vere in narodnosti, navduševal jih za samobrambo in samopomoč, da se ohranijo v sred tujine dobrati katolički Sloveneci. Pohitel je celo v Severno Ameriko in obiskal vse večje naselbine in tam enako delal, bodril, navduševal kakor preje v Nemčiji. Sam je prigojarjal svojim duhovnikom, če tudi jih je sam krvavo potreboval, da so šli za našimi izseljenenci v tujino, prevezeli vodstvo in reževalno delo med njimi.

Ko je prišlo edino katoliško tiskovno podjetje in Ameriki, tiskovna družba "Edinost" in z njim listi "Ave Maria", "Glasnik" in "Edinost" in nevarnost obstoja, koliko se je trudil, da je reževal, kar se je rešiti dalo. Pisal je celo sv. očetu, da je posredoval, reževal in pomagal v delavcu.

Pred očmi nam vstaja grozna slika kapitalistične amarhije: potem ko je kapitalizem potratil ogromno sredstev, zato, da je zaprl rudnike, porušil tovarne, uničil na sto in stotisočih delavcev in poleg njega kmet in obrtnik.

Bojazen pred pomanjkanjem surovin povzroča, da streme prizadete industrije, da nakupičijo čim več zalog, v sledi česar postaja pomanjkanje surovin še občutnejše. Blazno napovedovanje surovin v polfabrikatov pa ima še drugo posledico: dogovori glede regulacije proizvodnje in razdelitve kvot med karteli so porušeni; to povišanje cen pa je redno medne boje v vseh industrijskih državah (in je bila tudi fašistična Italija prisiljena, da z "dekretom" primakne nekaj svojim uradnikom in delavcem).

Ker je industrija dobro zavestena in dela z ogromnimi dobički, se zaključujejo mezdni boji brez posebno velikih stikovnih gibanj, razen v Združenih državah, kjer pa igra glavno vlogo vprasanje prizadetih strokovne organizacije po

tisk več čitateljev, kakor pa napredni listi. Dalje se zakriva resnico, da je pokojni nadškof pisal histerična, hujskajoča pisma proti Srbiji in proti ideji ustanovitve Jugoslavije, dokler je verjel, da so Avstro-

Ogrska, Nemčija, Bolgarija in Turčija na zmagovali strani prevagavajoče se deske. Selekto je začel dvomiti, sele tedaj so se slovenski klerikali z njim na čelu skušali zavarovati na obeh straneh (na zavezniški in avstrijski) s takozvanimi mafjsko deklaracijo, ki je zgornila nekaj v pomenu oboroževanja.

Ustavitev oboroževanja bi moralna v najkrajšem času povzročiti še večjo kriso, kot je bila zadnja leta, vsled kupljanja surovin, za katere ne bi bilo odjemalcev. Ako hoče kapatizem preprečiti bodočo kriso, mora nujno nadaljevati z oboroževanjem, ki bo prej ali slej končalo z uporabo producirane oružja — **torje z vojno**.

Kakor dogodki učijo, že sam boj za surovine ustvarja vojno nevarnost. Vmešavanje Nemčije v španske zadeve je pred vsem posledica njenega oboroževanja, ki ga zahteva njena imperialistična zunanja politika. To vmešavanje pa izvija vojno, ker Nemčija v svojem pohlepnu po surovinah posega v interesno področje Anglije.

PROLETAREC

DELIVER THE GOODS

Every now and then Mr. Roosevelt states that one-third of the people of the United States are ill-nourished, ill-clad and ill-housed.

It is the truth, except that the proportion may be greater than one-third.

His reiteration of this truth is a pledge to end the disgraceful condition.

We call upon him and congress to redeem the pledge.

He has been president considerably more than four years. Congress has been Democratic all that time.

Yet, throughout the length and breadth of the land, men, women and children are suffering from unemployment and from slight employment.

Approximately nine millions are unemployed.

Just how many dependents they have we do not know.

The president and his administration steadfastly refuse to make any survey which would bring out the facts regarding the amount of unemployment and the number of dependents.

But it is fair to estimate that the total number of adults and children affected by unemployment is somewhere from twenty to forty millions, and that the number affected by poverty due to low wages and part-time employment runs up to one hundred millions.

These are the regular evils of capitalism. They are running full blast and making life a hideous nightmare for many millions of the people.

Heaven could be brought out of this hell by a sincere adherence to the pledge to end the condition wherein so many are ill-fed, ill-clad and ill-housed.

The Democratic party is in full control of the government.

If the above-mentioned pledge was not a sample of sheer hypocrisy, said and written to catch votes, with no intention to live up to it, then our plea should be heeded.

If the pledge was meant in good faith, the capitalistic causes of hell on earth should be abolished and replaced with the socialistic remedies which would make a heaven on earth.

Deliver the goods.—Milwaukee Leader.

"TWENTY-NINE MILLION GUINEA PIGS"

The population of Spain is being used as a experimental and testing ground for all of the new war material which has been invented since the last war. Spain today is a laboratory of war of which The Chicago Daily News editorializes as follows:

A year ago this month there started in Spain a war that has cost uncounted lives and untold treasure, and that has been a continuous menace to the peace of the world. That it has not resulted in a world conflagration, apparently is because no one, outside of Spain, has cared very much who won. To Europe its principal value has been as a laboratory of war.

Italy and Germany have come to the aid of their fascist comrade Franco, largely, it would seem, in order to try out the new weapons that were to make for speedy decisions in war, preventing long-drawn-out trench fighting. But the airplanes that were going to destroy London or Paris overnight have been bombing Madrid for a year, while, it is said, even motion-picture theaters are still in operation. The tanks that were to restore mobility to warfare were stuck in the mud at Guadalajara, resulting in the "second Caporetto."

When Russian bombers proved too fast for Italian antiaircraft defense, Franco had to get along without the guns while the range-finders were

returned to Italy for readjustment, an article in Fortune points out. When German bombs failed to explode according to expectations, raids were discontinued until the German general staff could make a study. Perhaps Franco has been wondering just whose war this is, after all.

In diplomacy, also, Spain has been the test tube, although perhaps the retort would be the more adequate metaphor. Triumphs are recorded in the setting up of a nonintervention committee and in the establishment of an international patrol of Spanish waters. While neither has succeeded in stopping the military laboratory work—perhaps the various societies of vivisectionists are co-operating in the interest of scientific experimentation—it must be admitted that the war, so far, has been localized.

A good title for a history of the Spanish civil war would be: "Twenty-Nine Million Guinea Pigs."

Not All Dumb

Political Speaker—I'm pleased to see such a dense crowd here tonight. Earl—Don't be too pleased. Not all of us are dense.

Heard on the picket line: "A scab is his own worst enemy."—United Automobile Worker.

PEERING INTO THE FUTURE

A machine, the cotton gin, contributed much to the destruction of the old slave system in the South. Had the philosophers of slavery given earnest study to the economic and social changes being effected by the cotton gin and tried to anticipate the future, American history would probably not have given us the tragic Civil War.

However, ruling classes who profit by a given method of production, with rare exception, do not try to anticipate the future. Perhaps some of our industrial kings and banking barons will read with interest the report on "Technological Trends and National Policy, Including the Social Implications of New Inventions," published by the Federal Government.

Studying the influence of inventions and technological changes on human society, the authors of the report recommend the creation of a "technological telescope" through which trained experts may anticipate future changes in society and try to avoid the crisis which come from blindly drifting to an unknown future.

Curiously enough, the report is thus based upon the Marxian view

that it is to changes in the material basis of human society that we are to look for the causes of change in social institutions, education, government policies, and statecraft. However, the changes that do occur in the upper range of society fall short of what is necessary to the well-being of the masses.

As the report points out, "The time lag between the first development and the full use of an invention is often a period of grave social and economic maladjustment." This is due to the lack of a "technological telescope" to peer into the future. But even if a serious attempt were made to anticipate the future, ruling capitalistic interests in our time would still be supreme.

This shows the need of the working masses having their own "technological telescope" in order to interpret material and social changes in their own interest, and this is the primary reason for building the economic, political, cooperative, and cultural organizations of the working class. Without this building the working masses will continue producing workless incomes for the great owners of industry.

Perish All Tyrants

Perish all tyrants far and near,
Beneath the claims that bind us;
And perish, too, that servile fear
Which makes the slaves they find us.

One grand, one universal claim,
One peal of moral thunder,
One glorious burst in freedom's name,
And rend our bonds asunder!

—Charles Cole.

DEPUTY SHERIFF EVIL WIPE OUT IN PA.

The use of privately paid deputy sheriffs to break strikes and interfere with peaceful picketing in Pennsylvania was banned in this state when the new law passed by the Pennsylvania Legislature to regulate the hiring of deputies and prohibit them from receiving compensation from industrial plants or corporations went into effect.

Under the new law no deputy can be appointed as a special deputy to perform his duty for private plants and be paid from private payrolls.

Sheriffs are not permitted to depelize more officers than one to each 3,000 population in their respective counties.

No man convicted of a crime whether committed in Pennsylvania or elsewhere in the United States, can be appointed a deputy sheriff.

No man who has served a corporation as a deputy, detective, or company policeman during any strike for two years previous to his application can be appointed a deputy sheriff.

The applicant must give his full name; he must be a citizen of the United States; he must have lived in the county for two years prior to his appointment.

Anyone making a false statement in an attempt to be depitized will be subject to arrest for perjury.

The sheriff must post in a public place a list of those who have applied for badges, so that the citizens may scan the list and see that those applying are eligible under the law.

An important provision says that police cannot accept from a corporation gas bombs, machine guns, or any other weapon to be used against strikers or employees of the plant.

Josephine Hudale of Braddock, Pa., and Rose Hudale of Wilmerding, Pa., where among our visitors last week.

Quite a percentage of the SNPJ membership is made up of youth-American-born Slovanes among whom there are a number of capable labor journalists. Through a daily English page in Prosveta the general trend of thought among this group could be brought to light.

A daily English page covering the most important labor news would be a step forward and a step in the right direction for the SNPJ.

The sale of our 1937 issue of the *May Herald* will about equal that of last year.

This, to us, is good news because it means that the drop in sales which was registered in 1935 has been checked and we should now be able to again start on the upward trend. We will certainly welcome the day when we can again reach the record circulation figure of 1928, when we were able to sell 7450 copies of the *May Herald*.

Singing Society "Zarja" of Branch No. 27, Cleveland, Ohio, will be picnicking Sunday, August 8th at Tancik's farm in Mentor, Ohio. "Zarja" invites all of their friends to come out and spend the day with them.

All proceeds go into the Sustaining Fund of Proletarec.

Branch No. 47, in Springfield, Ill., is sponsoring a "Veselica" Sunday, August 8th at the Slovene Home, all

Our Doings Here and There

By Joseph Drasler

Altha a number of our Branches realize condition of our paper and are taking steps towards raising money for the Sustaining Fund of Proletarec, we have got to have more response if we are to keep from piling up a mess of debts.

During the summer months both advertising and circulation income reaches its lowest level of the year. It is the summer months which each year weed out the financially harder pressed publications. Summer months on Proletarec have always been "crisis" months, months during which it is a week to week fight to meet the most necessary expenses.

For this reason it is necessary, virtually, necessary, that **every one** of our Branches share the responsibility by arranging some sort of money-making affair for the benefit of the Sustaining Fund. The most practical way of raising money during the summer months is through sponsoring a picnic.

Has this been discussed at your Branch meeting?

Mr. and Mrs. Joseph Cvelbar of Latrobe, Pa., will go to Proletarec.

*

Branch No. 45, in North Chicago, is sponsoring a picnic on August 29th in the interest of Proletarec.

*

One half of the proceeds of the picnic sponsored by the comrades in Latrobe, Pa., will go to Proletarec.

*

Branch No. 45, in North Chicago, is sponsoring a picnic on August 29th in the interest of Proletarec.

*

Striking Workers Killed."

"Japan Declares War in the Far East."

"Hitler and Mussolini Invade Democratic Spain."

War and Fascism, Destruction of labor—destruction of democracy—destruction of peace.

The year 1937 goes down in history as the year of great organizing drives on the part of American Labor, and the August 7th, New York City Anti-War Parade of the American League against War and Fascism goes down in history as the largest peace demonstration, in the largest city of the world, for the most important cause confronting the American people. Thousands of trade unionists will march bearing aloft the banner of their organization and carrying slogans against war and fascism. With them, joined in the common struggle bearing their banners aloft will march Religious, Peace, youth and Professional groups in the common cause, united against a common foe. Thousands of people will rally at the conclusion of the parade to the reviewing stand where the opinions of such nationally known trade union leaders as Homer Martin, President of the United Automobile workers of America; A. F. Whitney, President of the Brotherhood of Railroad Trainmen and John Sala, International Organizer

Let's do it!—Baker's Journal.

THE SCOTTSBORO CASE

Four of the Scottsboro colored boys are now free and will be absorbed probably by Harlem where they will not be in constant danger of criminal violence at the hands of the "law and order" miscreants of the south.

The other five boys are still incarcerated, with sentences from 20 to 99 years.

No one but those who want Negroes hanged on general principles believes that any of the nine are guilty. Sympathetic believers in justice, throughout America and to some extent beyond America, have aided in getting the four freed. They will also see that the cases of the others are appealed and make every effort to free them too.

—Milwaukee Leader.

Efficiency

"How have you been getting along since your mother went on her vacation?"

"Fine; I've reached the height of efficiency. I can put my ox on from either end."

Man is the only fish that pays rent for water.—A. G."

The trouble with backward nations

away conscientiously and perseveringly and that alone has kept our institution going. But that shouldn't be enough! We shouldn't be satisfied to have the editor just keep on plugging away. And the same goes for the business manager. We shouldn't give them ample leeway to sharpen their wits a breathing spell. Then we could expect to build a firmer and bigger organization. We solicit that assistance of everyone.

*

Those who are religiously inclined and who have any mind at all can now see how little control the super-being which is supposed to be above us really has on his subjects by looking and watching the religious war between two denominations now raging in Yugoslavia. It is pitiful to see people kill and batter one another over religion. If these high priests really were smart they would condense the whole tribe of religious into one. Then they could call on the one savior to pacify their followers. All the supposed superbeings can do is to let them fight it out. Otherwise, they would blame him for praticality, if he took sides. Seriously though, if that fellow really could why doesn't he let these poor souls think just a little?

*

This weeks exploit follows obser-

vations at the annual Pioneer Pic-

nic. Stezinars Grove is one of the

most popular grove among our people.

It is nicely situated within easy reach of Chicagoans and with a younger man to

manage and operate the place it could

easily be made into a little gold

mine. Accommodations for service

are rather scarce but what is lacking

in accommodations is made up by

the extra good position, location and

fairly well keeping of the place. It is

spacious, comprising of nearly eight

acres. And the owner has a well de-

veloped garden of vegetables handy.

Trees are scattered about and the

plentiful rains brought out the grass

where it used to be. A few needed

improvements are lacking. In parti-

cular, electric lights are much want-

ed. Outside of these, the grove is

well liked and merits the good will

it created some time ago.

*

The Directors of the Yugoslav

Workmen Publishing Co. met in

their quarterly session last Friday

and discussed at length the means

and whereby we can boost the cir-

culation of Proletarec. The one old

road which is always the best road,

though open, needs someone to

thread upon it. We need a steady sub-

jector. Where can we get such a

person? We need the help of other